HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

28 iulie 2016*

„Trimitere preliminară — Procedură preliminară de urgență — Cooperare polițienească și judiciară în materie penală — Decizia-cadru 2002/584/JAI — Articolul 26 alineatul (1) — Mandat european de arestare — Efectele predării — Computarea detenției executate în statul membru de executare — Noțiunea «detenție» — Măsuri de restrângere a libertății altele decât detenția — Arest la domiciliu însoțit de purtarea unei brățări electronice — Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene — Articolele 6 și 49”

În cauza C-294/16 PPU,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi (Tribunalul Districtual din Łódź – Centrul Orașului Łódź, Polonia), prin decizia din 24 mai 2016, primită de Curte la 25 mai 2016, în procedura

JZ

împotriva

Prokuratura Rejonowa Łódź – Śródmieście,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul T. von Danwitz, președinte de cameră, domnii C. Lycourgos (raportor), E. Juhász și C. Vajda și doamna K. Jürimäe, judecători,

avocat general: domnul M. Campos Sánchez-Bordona,

grefier: domnul M. Aleksejev, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 4 iulie 2016,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru guvernul polonez, de B. Majczyna și de J. Sawicka, în calitate de agenți;

— pentru guvernul german, de T. Henze și de M. Hellmann, în calitate de agenți;

— pentru guvernul Regatului Unit, de C. R. Brodie, în calitate de agent, asistată de D. Blundell, barrister;

— pentru Comisia Europeană, de M. Owsiany-Hornung și de S. Grünheid, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: polona.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 19 iulie 2016,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 (JO 2009, L 81, p. 24) (denumită în continuare „Decizia-cadru 2002/584”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între JZ, pe de o parte, și Prokuratura Rejonowa Łódź – Śródmieście (procurorul districtual din Łódź, Polonia), pe de altă parte, având ca obiect cererea persoanei interesate de deducere, din durata totală a pedepsei privative de libertate la care a fost condamnată în Polonia, a perioadei în cursul căreia statul membru de executare a mandatului european de arestare, și anume Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, a pus în aplicare în privința sa supravegherea electronică a reședinței în contextul arestului la domiciliu.

Cadrul juridic

CEDO

3 Articolul 5 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), intitulat „Dreptul la libertate și la siguranță”, stipulează la alineatul (1) că „[o]rice persoană are dreptul la libertate și la siguranță”.

Carta

4 Potrivit articolului 6 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), intitulat „Dreptul la libertate și la siguranță”, „[o]rice persoană are dreptul la libertate și la siguranță”.

5 Articolul 49 din cartă, intitulat „Principiile legalității și proporționalității infracțiunilor și pedepselor”, prevede la alineatul (3) că „[p]edepsele nu trebuie să fie disproporționate față de infracțiune”.

6 Articolul 52 din cartă, intitulat „Întinderea și interpretarea drepturilor și principiilor”, prevede la alineatele (3) și (7):

„(3) În măsura în care prezenta cartă conține drepturi ce corespund unor drepturi garantate prin [CEDO], înțelesul și întinderea lor sunt aceleași ca și cele prevăzute de convenția menționată. Această dispoziție nu împiedică dreptul Uniunii să confere o protecție mai largă.

[…]

(7) Instanțele judecătorești ale Uniunii și ale statelor membre țin seama de explicațiile redactate în vederea orientării interpretării prezentei carte.”

Decizia-cadru 2002/584

7 Considerentul (12) al Deciziei-cadru 2002/584 prevede că aceasta respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în articolul 6 UE și reflectate în cartă, în special în capitolul VI.

8 Potrivit articolului 1 alineatul (3) din această decizie-cadru:

„Prezenta decizie-cadru nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 [UE].”

9 Articolul 12 din decizia-cadru menționată, intitulat „Menținerea persoanei în detenție”, prevede:

„Atunci când o persoană este arestată pe baza unui mandat european de arestare, autoritatea judiciară de executare decide dacă persoana căutată trebuie să rămână în detenție, în conformitate cu dreptul statului membru de executare. Punerea provizorie în libertate este posibilă în orice moment, în conformitate cu dreptul intern al statului membru de executare, cu condiția ca autoritatea competentă a acestui stat membru să ia orice măsură pe care o va considera necesară pentru a evita fuga persoanei căutate.”

10 Inclus în capitolul 3 din Decizia-cadru 2002/584, intitulat „Efectele predării”, articolul 26 din aceasta, intitulat „Computarea detenției executate în statul membru de executare”, prevede:

„(1) Statul membru emitent compută din durata totală a privării de libertate care ar trebui executată în statul membru emitent toate perioadele de detenție rezultând din executarea unui mandat european de arestare, ca urmare a condamnării la o pedeapsă sau măsură de siguranță privative de libertate.

(2) În acest scop, toate informațiile privind durata detenției persoanei căutate pe baza mandatului european de arestare sunt transmise de autoritatea judiciară de executare sau de autoritatea centrală desemnată în temeiul articolului 7 autorității judiciare emitente în momentul predării.”

Dreptul polonez

11 Articolul 63 alineatul 1 din kodeks karny (Codul penal) din 6 iunie 1997 (Dz. U. nr. 88, poziția 553) prevede că durata efectivă a privării de libertate, rotunjită la o zi întreagă, se computează din pedeapsa aplicată în cauză, iar o zi de privare efectivă de libertate echivalează cu o zi de pedeapsă privativă de libertate, cu două zile de pedeapsă restrictivă de libertate sau cu două zile-amendă. În sensul articolului 63 alineatul 1 menționat, o zi înseamnă 24 de ore calculate de la momentul privării efective de libertate.

12 Potrivit articolului 607f din kodeks postępowania karnego (Codul de procedură penală) din 6 iunie 1997 (Dz. U. nr. 89, poziția 555, denumit în continuare „Codul de procedură penală”), care transpune articolul 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 în ordinea juridică poloneză, perioadele de privare efectivă de libertate în statul membru de executare a mandatului de arestare în vederea predării se scad din durata pedepsei privative de libertate aplicate deja sau care este în curs de executare.

Litigiul principal și întrebarea preliminară

13 Prin hotărârea din 27 martie 2007, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi (Tribunalul Districtual din Łódź – Centrul Orașului Łódź, Polonia) l-a condamnat pe JZ la o pedeapsă privativă de libertate cu o durată de trei ani și două luni.

14 Întrucât JZ s-a sustras justiției poloneze, împotriva acestuia a fost emis un mandat european de arestare. La 18 iunie 2014, JZ a fost arestat de autoritățile din Regatul Unit în executarea acestui mandat european de arestare și a fost încarcerat până la 19 iunie 2014. Prin decizia din 25 iunie 2015, instanța menționată a dedus această perioadă din pedeapsa privativă de libertate pe care JZ trebuia să o execute în Polonia.

15 Între 19 iunie 2014 și 14 mai 2015, JZ, eliberat după plata unei cauțiuni în cuantum de 2 000 de lire sterline (GBP), a fost supus obligației de a rămâne la adresa pe care o indicase, de la ora 22.00 până la ora 7.00 dimineața, această obligație fiind însoțită de supraveghere electronică. În plus, lui JZ i-au fost impuse obligația de a se prezenta la o secție de poliție, la început în fiecare zi a săptămânii, iar apoi, după trei luni, de trei ori pe săptămână, între orele 10.00 și 12.00, interdicția de a solicita eliberarea de documente care să îi permită să călătorească în străinătate și obligația de a avea constant un telefon mobil în stare de funcționare și încărcat. Aceste măsuri au fost aplicate până la 14 mai 2015, dată la care persoana interesată a fost predată autorităților poloneze.

16 În fața instanței de trimitere, JZ solicită deducerea din pedeapsa privativă de libertate care i-a fost aplicată a perioadei în care a fost arestat la domiciliu în Regatul Unit și supus supravegherii electronice. El susține în special că, în temeiul articolului 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, decizia privind deducerea perioadei aferente măsurii de siguranță din pedeapsa pronunțată trebuie adoptată pe baza dispozițiilor în vigoare în Regatul Unit, în temeiul cărora o măsură de siguranță care constă în a supune persoana în cauză unei supravegheri electronice cu o durată egală sau mai mare de opt ore pe zi trebuie, în opinia sa, considerată ca fiind o pedeapsă privativă de libertate.

17 În această privință, instanța de trimitere arată că deducerea din pedeapsa pronunțată a perioadelor de arest la domiciliu efectuate concomitent cu supravegherea electronică a reședinței este posibilă, în dreptul britanic, numai dacă perioadele de arest la domiciliu au fost de cel puțin nouă ore pe zi și dacă, în general, deducerea se referă la jumătate din perioada de aplicare a măsurii, rotunjită la o zi întreagă.

18 Instanța de trimitere arată că obligația impusă lui JZ de a rămâne la domiciliul său în timpul nopții l-a făcut să își piardă locul de muncă, având în vedere că acesta din urmă avea caracter temporar și că angajatorul persoanei interesate nu era ținut să adapteze programul de lucru în funcție de disponibilitatea acesteia. Mai mult decât atât, în cursul primelor trei luni din perioada de arest la domiciliu, JZ avea obligația de a se prezenta la o secție de poliție aflată la o distanță de aproximativ 16 km de domiciliul său, în fiecare zi a săptămânii, între orele 10.00 și 12.00. Numai după ce au trecut aceste trei luni frecvența vizitelor a fost redusă la trei pe săptămână, iar JZ a avut posibilitatea de a se prezenta la o secție de poliție mai apropiată de domiciliul său. În această perioadă, persoana interesată nu a fost în măsură să găsească un loc de muncă compatibil cu disponibilitatea sa în materie de orar. În consecință, a rămas la domiciliul său, în compania copiilor săi, soția sa fiind singura care avea un loc de muncă.

19 Instanța de trimitere apreciază că interpretarea noțiunii „detenție” care figurează la articolul 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 este esențială pentru interpretarea și aplicarea corectă a dispozițiilor naționale care permit reducerea duratei pedepselor privative de libertate, printre care se numără articolul 607f din Codul de procedură penală, care a fost introdus în legislația poloneză în scopul transpunerii Deciziei-cadru 2002/584.

20 În această privință, instanța menționată arată că interpretarea noțiunii „privare efectivă de libertate”, care figurează la articolul 607f din Codul de procedură penală, este o sursă de divergențe în jurisprudență, precum și în doctrină.

21 Instanța de trimitere consideră că, având în vedere considerentul (12) al Deciziei-cadru 2002/584 și articolul 6 TUE, interpretarea articolului 26 alineatul (1) din această decizie-cadru ar trebui efectuată ținând seama de articolul 5 din CEDO, precum și de interpretarea pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat-o acestui articol.

22 De aici ar rezulta că instanța națională ar trebui să aibă posibilitatea de a aprecia dacă, în cauza cu care este sesizată, ansamblul măsurilor aplicate persoanei condamnate și durata acestora permit să se considere că măsurile respective constituie o privare de libertate și, astfel, pe baza ansamblului normelor juridice relevante și după aplicarea principiului interpretării conforme, să se deducă eventual din durata pedepsei privative de libertate pronunțate perioada în care au fost aplicate măsurile în cauză.

23 În plus, a reține o interpretare restrânsă a noțiunii „detenție”, care să limiteze aplicarea articolului 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 numai la formele clasice de privare de libertate, precum închisoarea sau arestul preventiv, ar putea, potrivit instanței de trimitere, să conducă la o încălcare a principiului proporționalității, consacrat la articolul 49 alineatul (3) din cartă.

24 Instanța de trimitere precizează că litigiul principal se caracterizează printr-un cumul de diferite măsuri de siguranță care, privite împreună, ar putea fi considerate drept o privare de libertate. Aplicarea acestor măsuri timp de mai multe luni ar putea fi, în cele din urmă, considerată o pedeapsă suplimentară suferită ca urmare a aceleiași infracțiuni pentru care persoanei condamnate i-a fost deja aplicată o pedeapsă privativă de libertate de lungă durată. În această privință, instanța de trimitere precizează că, în perioada de arest la domiciliu, JZ nu a fost în măsură să găsească un loc de muncă remunerat compatibil cu constrângerile în materie de orar care îi fuseseră impuse și că soția sa a suportat toată greutatea întreținerii gospodăriei.

25 În aceste condiții, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi (Tribunalul Districtual din Łódź – Centrul Orașului Łódź) a decis să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 26 alineatul (1) din Decizia-cadru [2002/584] coroborat cu articolul 6 alineatele (1) și (3) [TUE] și cu articolul 49 alineatul (3) din [cartă] trebuie interpretat în sensul că noțiunea «detenție» include și măsurile aplicate de statul membru de executare care constau în supravegherea electronică a reședinței persoanei împotriva căreia s-a emis mandatul de arestare în contextul arestului la domiciliu?”

Cu privire la procedura de urgență

26 Instanța de trimitere a solicitat ca prezenta trimitere preliminară să fie judecată potrivit procedurii preliminare de urgență prevăzute la articolul 107 din Regulamentul de procedură al Curții.

27 În sprijinul acestei solicitări, instanța menționată arată că JZ este deținut, pedeapsa privativă de libertate care i-a fost aplicată luând sfârșit la 9 martie 2017. În plus, consideră că, în cazul în care s-ar dovedi necesar să se deducă din această pedeapsă privativă de libertate întreaga perioadă de arest la domiciliu însoțită de supraveghere electronică, și anume de la 19 iunie 2014 până la 14 mai 2015, persoana interesată ar trebui să fie imediat eliberată din centrul de detenție. În consecință, instanța în cauză consideră că data eventualei eliberări a lui JZ depinde în mod direct de data la care Curtea se va pronunța cu privire la trimiterea preliminară cu care este sesizată.

28 În această privință, trebuie subliniat, în primul rând, că prezenta trimitere preliminară privește interpretarea Deciziei-cadru 2002/584, care intră în domeniul de aplicare al titlului V partea a treia din Tratatul FUE, referitor la spațiul de libertate, securitate și justiție. Prin urmare, ea poate fi judecată potrivit procedurii preliminare de urgență.

29 În al doilea rând, referitor la criteriul privind urgența, trebuie, potrivit jurisprudenței Curții, să se ia în considerare împrejurarea că persoana vizată în cauza principală este în prezent lipsită de libertate și că menținerea sa în detenție depinde de soluționarea litigiului principal (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 mai 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, punctul 22 și jurisprudența citată). În speță, din elementele transmise de instanța de trimitere și amintite la punctul 27 din prezenta hotărâre reiese că JZ este în prezent privat de libertate și că menținerea sa în detenție depinde de decizia Curții, întrucât un răspuns afirmativ al acesteia la întrebarea adresată ar putea avea drept consecință eliberarea sa imediată.

30 În aceste condiții, Camera a patra a Curții a decis, la 6 iunie 2016, la propunerea judecătorului raportor, după ascultarea avocatului general, să admită cererea instanței de trimitere privind judecarea prezentei trimiteri preliminare potrivit procedurii preliminare de urgență.

Cu privire la întrebarea preliminară

31 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretat în sensul că măsuri precum arestul la domiciliu cu o durată de nouă ore în timpul nopții, însoțit de supravegherea persoanei în cauză prin intermediul unei brățări electronice, de obligația de a se prezenta zilnic sau de mai multe ori pe o săptămână la o secție de poliție la ore fixe, precum și de o interdicție de a solicita eliberarea de documente care să permită călătoria în străinătate, pot fi calificate drept „detenție” în sensul acestui articol 26 alineatul (1).

32 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, pentru autoritatea judiciară a statului membru emitent al mandatului european de arestare, caracterul obligatoriu al Deciziei-cadru 2002/584 implică o obligație de interpretare conformă a dreptului național. Astfel, această autoritate este obligată să interpreteze dreptul său național, în măsura posibilului, în lumina textului și a finalității acestei decizii-cadru, pentru a atinge rezultatul urmărit de aceasta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 septembrie 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, punctele 53 și 54, precum și jurisprudența citată).

33 Desigur, această obligație de interpretare conformă este limitată de principiile generale ale dreptului și nu poate servi drept temei al unei interpretări *contra legem* a dreptului național. Cu toate acestea, nu este mai puțin adevărat că principiul interpretării conforme impune ca instanțele naționale să facă tot ce ține de competența lor, luând în considerare ansamblul dreptului intern și aplicând metodele de interpretare recunoscute de acesta, pentru a garanta efectivitatea deplină a deciziei-cadru în discuție și pentru a identifica o soluție conformă cu finalitatea urmărită de aceasta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 septembrie 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, punctele 55 și 56, precum și jurisprudența citată).

34 Potrivit articolului 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, statul membru emitent computează din durata totală a privării de libertate care ar trebui executată în acest stat membru toate perioadele de detenție care rezultă din executarea unui mandat european de arestare, ca urmare a condamnării la o pedeapsă sau măsură de siguranță privative de libertate.

35 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, atât din cerințele aplicării uniforme a dreptului Uniunii, cât și din cele ale principiului egalității rezultă că termenii unei dispoziții a dreptului Uniunii care nu face nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul său de aplicare trebuie, în mod normal, să primească în întreaga Uniune Europeană o interpretare autonomă și uniformă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 iulie 2008, Kozłowski, C-66/08, EU:C:2008:437, punctul 42, și Hotărârea din 24 mai 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, punctul 28).

36 Or, dispoziția menționată nu conține nicio trimitere la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul său de aplicare.

37 Prin urmare, trebuie să se considere că noțiunea „detenție”, care figurează la articolul 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, este o noțiune autonomă a dreptului Uniunii, care trebuie interpretată în mod autonom și uniform pe teritoriul acesteia, ținând seama în același timp de termenii acestei dispoziții, de contextul său, precum și de obiectivele reglementării din care face parte (a se vedea în ce sens Hotărârea din 29 octombrie 2015, Saudaçor, C-174/14, EU:C:2015:733, punctul 52).

38 În ceea ce privește, în primul rând, modul de redactare a articolului 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, trebuie amintit că nu este posibil ca formularea utilizată în una dintre versiunile lingvistice ale unei dispoziții din dreptul Uniunii să fie singurul temei pentru interpretarea acestei dispoziții sau ca acesteia să i se atribuie un caracter prioritar în raport cu celelalte versiuni lingvistice. Astfel, dispozițiile dreptului Uniunii trebuie interpretate și aplicate în mod uniform, în lumina versiunilor existente în toate limbile Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 aprilie 2015, Léger, C-528/13, EU:C:2015:288, punctul 35).

39 În această privință, trebuie precizat că există divergențe între diferitele versiuni lingvistice ale articolului 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584. Astfel, cu titlu de exemplu, în timp ce versiunile în limbile germană, greacă și franceză utilizează termenii „Freiheitsentzugs”, „στέρηση της ελευθερίας” și „privation de liberté” pentru a face referire la tratamentul care ar trebui aplicat persoanei interesate în statul membru emitent și termenii „Haft”, „κράτηση” și „détention” pentru a desemna perioada care trebuie să fie computată din condamnarea pronunțată, versiunile în limbile engleză și polonă utilizează, la articolul 26 alineatul (1) menționat numai termenii „detention” și, respectiv, „zatrzymania”. Dimpotrivă, versiunea în limba neerlandeză a acestei dispoziții utilizează exclusiv cuvântul „vrijheidsbeneming”, care corespunde expresiei „privare de libertate”.

40 În această privință, trebuie precizat, pe de o parte, că termenii „detenție” și „privare de libertate” sunt utilizați interschimbabil în diferitele versiuni lingvistice ale articolului 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 și, pe de altă parte, că aceste noțiuni sunt noțiuni similare, al căror sens obișnuit face trimitere la o situație de detenție sau de încarcerare, iar nu la o simplă restrângere adusă libertății de mișcare.

41 În ceea ce privește, în al doilea rând, contextul în care se înscrie articolul 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, trebuie remarcat faptul că articolul 12 din aceasta prevede că, atunci când o persoană este arestată în temeiul unui mandat european de arestare, autoritatea judiciară de executare decide, în conformitate cu dreptul statului membru de executare, dacă aceasta trebuie menținută în detenție, precizând în același timp că, în orice moment și în conformitate cu același drept, punerea provizorie în libertate a persoanei în cauză poate fi decisă, cu condiția ca autoritatea competentă să ia toate măsurile pe care le consideră necesare pentru a evita fuga persoanei respective. Această dispoziție prevede, așadar, că există o alternativă la „detenție”, și anume punerea provizorie în libertate, însoțită de măsuri menite să prevină fuga persoanei în cauză.

42 În ceea ce privește, în al treilea rând, obiectivul urmărit la articolul 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, trebuie să se precizeze, astfel cum a arătat în esență avocatul general la punctul 60 din concluzii, că obligația, prevăzută la acest articol, de a computa, din durata totală a privării de libertate pe care persoana în cauză ar trebui să o execute în statul membru emitent, perioada de detenție care rezultă din executarea mandatului european de arestare urmărește să concretizeze obiectivul general de respectare a drepturilor fundamentale, astfel cum este menționat în considerentul (12) al Deciziei-cadru 2002/584 și amintit la articolul 1 alineatul (3) din aceasta, prezervând dreptul la libertate al persoanei în cauză, consacrat la articolul 6 din cartă, precum și efectul util al principiului proporționalității în aplicarea pedepselor, în sensul articolului 49 alineatul (3) din cartă.

43 Astfel, întrucât impune luarea în considerare a tuturor perioadelor în care persoana condamnată a fost deținută în statul membru de executare, articolul 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 garantează că persoana în cauză nu trebuie să execute, în cele din urmă, o detenție a cărei durată totală – atât în statul membru de executare, cât și în statul membru emitent – ar depăși durata pedepsei privative de libertate la care a fost condamnată în statul membru emitent.

44 În acest sens, așa cum au precizat guvernul polonez și Comisia Europeană atât în observațiile lor scrise, cât și în ședință, efectul privativ de libertate, element constitutiv al unei detenții, poate caracteriza atât închisoarea, cât și, în cazuri excepționale, alte măsuri care, fără a constitui o încarcerare în sens strict, sunt totuși într-atât de constrângătoare încât trebuie să fie asimilate unei asemenea încarcerări. Astfel s-ar prezenta situația în cazul măsurilor care, din cauza tipului, a duratei, a efectelor și a modalităților lor de executare, ar avea un asemenea grad de intensitate încât ar priva persoana în cauză de libertatea sa într-un mod comparabil cu o încarcerare.

45 Rezultă că articolul 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 nu poate fi interpretat ca limitându-se la a impune statului membru emitent al mandatului european de arestare să computeze numai perioadele de încarcerare executate în statul membru de executare, cu excepția perioadelor în care au fost aplicate alte măsuri, care implică o privare de libertate cu efecte comparabile cu cele ale unei încarcerări.

46 Rezultă, așadar, din modul de redactare, din contextul și din obiectivul articolului 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 că noțiunea „detenție”, în sensul acestei dispoziții, desemnează o măsură nu restrictivă, ci privativă de libertate, care nu trebuie în mod necesar să ia forma unei încarcerări.

47 Având în vedere considerațiile care precedă și în special distincția care trebuie stabilită între măsurile restrictive de libertate, pe de o parte, și cele care sunt privative de libertate, pe de altă parte, noțiunea „detenție”, în sensul articolului 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, trebuie să fie interpretată ca vizând, pe lângă încarcerare, orice măsură sau orice ansamblu de măsuri impuse persoanei în cauză, care, din cauza tipului lor, a duratei, a efectelor și a modalităților de executare, privează persoana în cauză de libertatea sa într-un mod comparabil cu o încarcerare.

48 În această privință, trebuie precizat că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la noțiunea „dreptul la libertate”, prevăzută la articolul 5 paragraful 1 din CEDO, care corespunde articolului 6 din cartă, susține această interpretare.

49 În acest context, trebuie amintit că articolul 52 alineatul (3) din cartă prevede că, în măsura în care aceasta conține drepturi ce corespund unor drepturi garantate prin CEDO, înțelesul și întinderea lor sunt aceleași ca și cele prevăzute de convenția menționată.

50 În această privință, din explicațiile aferente acestui articol 52 alineatul (3), care, conform articolului 6 alineatul (1) al treilea paragraf TUE și articolului 52 alineatul (7) din cartă, trebuie luate în considerare în vederea interpretării acesteia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 februarie 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, punctul 20, precum și Hotărârea din 27 mai 2014, Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, punctul 54), reiese că articolul 52 alineatul (3) din cartă este destinat să asigure coerența necesară între drepturile cuprinse în cartă și drepturile corespunzătoare garantate prin CEDO, fără a aduce atingere autonomiei dreptului Uniunii și Curții de Justiție a Uniunii Europene (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 februarie 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punctul 47).

51 Potrivit Curții Europene a Drepturilor Omului, „dreptul la libertate”, consacrat la articolul 5 paragraful 1 din CEDO, nu se referă la simplele restrângeri ale libertății de circulație, numai măsurile de privare de libertate fiind acoperite de articolul menționat. Pentru a stabili dacă o persoană este „lipsită de libertatea sa” în sensul articolului 5 din CEDO, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că era necesar să se pornească de la situația concretă a acesteia și să se țină seama de o serie de criterii

precum tipul, durata, efectele și modalitățile de executare a măsurii în cauză (a se vedea în acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea din 6 noiembrie 1980, Guzzardi împotriva Italiei, CE:ECHR:1980:1106JUD000736776, § 92, și Hotărârea din 5 iulie 2016, Buzadji împotriva Republicii Moldova, CE:ECHR:2016:0705JUD002375507, § 103).

52 În această privință, în Hotărârea din 20 aprilie 2010, Villa împotriva Italiei (CE:ECHR:2010:0420JUD001967506, § 43 și 44), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat că măsuri care obligă persoana în cauză să se prezinte o dată pe lună la secția de poliție însărcinată cu supravegherea, să țină legătura cu centrul de psihiatrie al spitalului în cauză, să locuiască într-un anumit loc, să nu părăsească localitatea în care locuia, precum și să rămână la domiciliul său între orele 22.00 și 7.00 nu constituiau o privare de libertate în sensul articolului 5 paragraful 1 din CEDO.

53 La punerea în aplicare a articolului 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, autoritatea judiciară a statului membru emitent al mandatului european de arestare este obligată să examineze dacă măsurile adoptate în privința persoanei în cauză în statul membru de executare trebuie să fie asimilate unei privări de libertate, conform celor indicate la punctul 47 din prezenta hotărâre, și constituie, prin urmare, o detenție în sensul acestui articol 26 alineatul (1). În cazul în care, în cadrul acestei examinări, autoritatea judiciară în cauză ajunge la concluzia că situația se prezintă astfel, articolul 26 alineatul (1) menționat impune computarea din perioada de privare de libertate pe care persoana respectivă ar trebui să o execute în statul membru emitent al mandatului european de arestare a întregii perioade în care aceste măsuri au fost aplicate.

54 În acest sens, trebuie subliniat că, deși măsuri precum arestul la domiciliu cu o durată de nouă ore în timpul nopții, însoțit de supravegherea persoanei în cauză prin intermediul unei brățări electronice, obligația de a se prezenta zilnic sau de mai multe ori pe săptămână la o secție de poliție la ore fixe, precum și interdicția de a solicita eliberarea de documente care să permită călătoria în străinătate restrâng în mod cert libertatea de mișcare a persoanei în cauză, în principiu, acestea nu sunt totuși într-atât de constrângătoare încât să producă un efect privativ de libertate și astfel să fie calificate drept „detenție” în sensul articolului 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584.

55 Cu toate acestea, întrucât articolul 26 alineatul (1) menționat se limitează la a impune un nivel minim de protecție a drepturilor fundamentale ale persoanei împotriva căreia s-a emis mandatul european de arestare, acesta nu poate fi interpretat, astfel cum a precizat avocatul general la punctul 72 din concluzii, în sensul că se opune ca, exclusiv în temeiul dreptului național, autoritatea judiciară a statului membru emitent al mandatului de arestare în cauză să poată computa din durata totală a privării de libertate pe care persoana respectivă ar trebui să o execute în acest stat membru, în tot sau în parte, perioada în care această persoană a făcut obiectul, în statul membru de executare, unor măsuri care nu implică o privare de libertate, ci o restrângere a acesteia.

56 În sfârșit, trebuie amintit că, cu ocazia examinării menționate la punctul 53 din prezenta hotărâre, autoritatea judiciară a statului membru emitent al mandatului european de arestare poate, în temeiul articolului 26 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584, să solicite autorității competente a statului membru de executare toate informațiile a căror transmitere ar fi considerată necesară.

57 Din ansamblul considerațiilor de mai sus rezultă că la întrebarea adresată trebuie să se răspundă că articolul 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretat în sensul că măsuri precum arestul la domiciliu cu o durată de nouă ore în timpul nopții, însoțit de supravegherea persoanei în cauză prin intermediul unei brățări electronice, de obligația de a se prezenta zilnic sau de mai multe ori pe săptămână la o secție de poliție la ore fixe, precum și de interdicția de a solicita eliberarea de documente care să permită călătoria în străinătate, nu sunt, în principiu, având în vedere tipul, durata, efectele și modalitățile de executare a tuturor acestor măsuri, într-atât de constrângătoare încât să producă un efect privativ de libertate comparabil cu cel care rezultă dintr-o încarcerare și astfel să fie calificate drept „detenție” în sensul dispoziției menționate, aspect care trebuie însă verificat de instanța de trimitere.

Cu privire la cheltuielile de judecată

58 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

Articolul 26 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretat în sensul că măsuri precum arestul la domiciliu cu o durată de nouă ore în timpul nopții, însoțit de supravegherea persoanei în cauză prin intermediul unei brățări electronice, de obligația de a se prezenta zilnic sau de mai multe ori pe săptămână la o secție de poliție la ore fixe, precum și de interdicția de a solicita eliberarea de documente care să permită călătoria în străinătate, nu sunt, în principiu, având în vedere tipul, durata, efectele și modalitățile de executare a tuturor acestor măsuri, într-atât de constrângătoare încât să producă un efect privativ de libertate comparabil cu cel care rezultă dintr-o încarcerare și astfel să fie calificate drept „detenție” în sensul dispoziției menționate, aspect care trebuie însă verificat de instanța de trimitere.

Semnături